

Misvattingen en aannames bij gevechtssporten zoals Karate.

In de volksmond worden er vaak ongenueanceerde uitspraken gedaan over de vechtsporten en zeker over het Karate. Vaak spreken mensen in het negatieve over het karate. Wanneer je aan iemand vertelt dat je aan karate doet, krijg je bijna altijd hetzelfde te horen " O dus voor jou moet ik oppassen ".

De ervaren vechtsporter weet hier wel mee om te gaan, en heeft hierop wel zijn antwoord klaar.

Maar het is en blijft moeilijk om aan mensen uit te leggen wat karate nou werkelijk inhoudt. Ook vechtsporters onderling hebben zo hun voorkeuren, waarbij vaak gehoorde kreten zijn: wat wij doen is beter, wij zijn veel harder, onze stijl is beter dan die van jou.

Dit zijn van die algemene kreten waar je eigenlijk niets mee kan, en wanneer je hierop reageert beland je altijd in een welles-nietes situatie.

En ga daar maar eens aanstaan om uit te leggen dan het anders in elkaar zit.

Toch ga ik een poging doen om tot verheldering te komen.

De bovenstaande welles nietes-situatie is van alle tijden en komt overal voor; men is het op vele fronten niet met elkaar eens.

Wanneer we spreken over vechtsporten komen de volgende vragen al gauw aan de orde.

Wat is er beter Judo of Karate, Boxen of Karate, full contact karate of kickboxen enz. Dit zijn zinloze vragen, maar toch worden ze door iedereen gesteld.

Voor de serieuze Martial Artist zijn deze vragen een gruwel, zeker omdat het praktisch onmogelijk is om uit te leggen waar de verschillen zitten.

Zeker aan iemand die dit toch niet wil horen of begrijpen omdat hij/zij al die vaste aanname heeft.

Hier komen we meteen aan het kernpunt van dit document.

We spreken over Martial Art terwijl we het eigenlijk over Martial Sport hebben.

Deze twee totaal verschillende disciplines worden in het dagelijks leven constant door elkaar heen gehaald. Met die verstande dat dit voornamelijk gedaan wordt door mensen die niet de Martial Art beoefenen.

Wanneer spreken we nou over Martial Sport en wanneer over Martial Art. Dit ligt in sommige gevallen dicht bij elkaar, maar strikt genomen zijn het twee verschillende werelden.

Wanneer spreken we dan over Martial Sport, je zou kunnen zeggen dat elke vorm van niet-westerse vechtsporten waarin een competitie element zit, een Martial Sport is.

De ware Martial Art kenmerkt zich vooral omdat het vele malen dieper gaat dan de sportkant, en omdat de Martial Art geen competitie kent.

Martial Art is een kunst waarbij de precisie van de techniek verheven is tot het hoogste doel.

Dit klinkt mooi wanneer je dat zo zegt, maar de betekenis hiervan is vele malen dieper dan je waarschijnlijk zult vermoeden.

Het beoefenen hiervan vergt veel geduld en discipline van de persoon die dat doet, waarbij het er uiteindelijk toe moet leiden dat deze persoon zagezegd boven de materie uit stijgt.

Dit soort zaken kan alleen bereikt worden in een ideale situatie waarbij een leraar één op één aan zijn leerling lesgeeft.

Zo moet een leraar kijken naar zijn leerling, hij moet oefenen met zijn leerling en uitleggen aan zijn leerling.

Al deze zaken bij elkaar nemen behoorlijk veel tijd, geduld en toewijding in beslag. Je ziet dan ook dat veel grote leraren vaak maar een paar leerlingen hebben en daar bijzonder hoge eisen aan stellen.

Een simpele rekensom laat ons zien dat het ook bijna onmogelijk is om als leraar met heel veel leerlingen tegelijk te werken zonder aan kwaliteit in te leveren.

Wanneer we een leraar nemen met 20 leerlingen die hij één uur per dag les geeft, dan zie je meteen dat hij slechts 3 minuten per leerling kan besteden.

Halen we daar nog snel even de warming-up, het praten (de uitleg) van de leraar vanaf, dan blijft er niet echt veel tijd over.

Natuurlijk is het bovenstaande een beetje gechargeerd maar je begrijpt vast wel wat ik bedoel. Op zo'n manier kun je nooit tot Marial Art komen.

Ook wanneer we de Martial Sport kijken, dan zul je zien dat hier ook de noodzaak van specialiseren van toepassing is.

Denk hierbij maar eens aan de vele topsporters die een individuele sport bedrijven, zij hebben bijna allemaal een persoonlijke coach tot hun beschikking.

Waarbij er dan ook gestreefd wordt naar de zogenaamde één op één momenten met de leraar of coach. En de beschikbare tijd kan dan ook geheel worden besteed aan die ene sporter.

Terugkomend op de aanhef van mijn verhaal, kun je dus zeggen dat verschillende zaken stelselmatig door elkaar heen gehaald worden.

Wanneer we praten over karate dan heeft iedereen al gauw zijn mening klaar.

De superlatieven vliegen in het rond en iedereen wil gelijk hebben.

Maar allereerst, je kunt Martial Art en Martial Sport niet gelijkwaardig beoordelen, hoewel er veel raakvlakken zijn is het toch hetzelfde als appels met peren vergelijken. Niet iedere vechtsport is een Martial Art of een Martial Sport.

Zo hebben we vaak een mening over een andere karaté stijl, maar hoe kun je die nou hebben als je van je eigen stijl zelf niet genoeg weet.

Deze meningen zijn bijna altijd gebaseerd op wat andere zeggen en zijn zelden op waarheid getoetst.

Hoe kan men zeggen dat die éne stijl beter is dan de andere. Zelfs al zou je dit wetenschappelijk willen onderzoeken, dan loop je tegen een hoeveelheid obstakels aan die niet te verwezenlijken zijn. Zo zou je minstens 50 proef personen moeten hebben die bereid zouden zijn om tot de dood toe te strijden, en dan nog is het praktisch onmogelijk om te zeggen of dit aan de stijl ligt of aan de persoon die dit uitvoert. En afgezien van de sociale aspecten, begrijpt iedereen wel dat dit een onmogelijkheid is.

Een van de grote verschillen tussen Martial Art en Martial Sport is het volgende.

De een kent spelregels en waarde (Martial Sport) de ander kent alleen maar een doel, waarbij eer, respect en waardigheid, totaal geen rol meer spelen.

Hier telt alleen nog maar winnen = overleven, verliezen = de dood.

Wanneer je over het laatste goed na gaat denken, dan zul je beseffen dat dit nogal heftig is. Maar bedenk dan ook dat op het strijdveld andere regels gelden dan in het dagelijkse leven.

Rob van Leeuwen